

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

Ὁ Κύρ ὄνος μας μιὰ μέρα
Βουτηγμένος μέσ' ἔς τὴ σκόνη
Πάγει, βρῖσκει τὸ ἀηδῶν,
Καὶ καλὰ τὸ ἐρωτᾷ.

« — Δὲν μοῦ λές παρακαλῶ σε
» Ἐνα στρογγυλὸ λογάκι.
» Γιατ' ὁ κόσμος διαβολάκι
» Ἀπὸ μὲ σὲ προτιμᾷ;

» Δὲν εἶν' ἄδικο κ' οἱ δῶ
» Ἐνῶ ψάλλομεν ἐξίσου,
» Τὴν φωνὴ πλὴν τὴν δικὴ σου
» Νὰ νομίζουσι πιὸ γλυκεῖα;

» Καὶ ἐνῶ, ἄς μὴν τὸ κρύψω,
» Μὴ σοῦ κακοφαίνεται ἔμως,
» Ἡ δικὴ μου εἶν' συντόμως
» Κἄπως πλέον τεχνικιά.

» Ὅταν σὺ ἔς τὰ δάση ψάλλῃς
» Μαγευμένοι ὄλοι τρέχουν,
» Ἐς τὸ τραγοῦδι σου προσέχουν
» Τὸ θαυμάζουσι τ' ἀγαποῦν.

» Πλὴν ἐγὼ, κακὴ μου μοῖρα,
» Ἄμα βγάλω τὴ φωνή μου,
» Κινδυνεύει ἡ ζωὴ μου,
» Μὲ ὑβρίζουσι μὲ κτυποῦν.

» Τί ἀχάριστοι ποῦ εἶναι!
» Πλὴν τὸ αἶτιον ἂν ξεύρη,
» Κάμε τρόπον νὰ μοῦ εὔρης
» Νὰ πκινιούμικι καὶ ἐγὼ.

» Ὡ! αὐτὸ ἂν μοῦ τὸ κάμῃς
» Ἀηδωνάκι, σοῦ ὀμνῶ
» Πῶς τὸ στόμα δὲν θὰ κλείω
» Διὰ νὰ σὲ εὐλογῶ. »

Τὸ ταλαίπωρο τ' ἀηδῶν
Ἐκκρδίστηκε μὲ τόνον
Ὅταν ἤκουσε τὸν ὄνον
Τέτοιαν χάρι νὰ ζητᾷ.

« Αἶ! Κύρ ὄνε μου, τὸν λέγει,
» Μάθε ὅτι ἡ φωνὴ σου
» Καὶ ἡ τέχνη ἡ δικὴ σου
» Θέλ' ἀνάλογα αὐτιά.

ΛΕΩΝ. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΧΕΙΡΙΑΣ.

ΠΑΡΑ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἰδίως παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις αἱ σωματικαὶ ἀλγηδόνες ἦσαν φοβερώτεραι καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν εἰς τοὺς Λατίνους συγγραφεῖς συχνὰς αὐτοκτονίας γινομένας ἕνεκεν ἀσθενειῶν, ὡς παραδείγματος χάριν εἰς τὸν Κορνήλιον Νέποτα τὴν αὐτοχειρίαν τοῦ Πομπηίου τοῦ Ἀττικοῦ, εἰς τὸν Σενέκαν τὴν τοῦ Τουλλίου Μαρκελλίνου καὶ εἰς τὸν Πλίνιον τὴν τοῦ Κοραλλίου Ρούφου.

Τὸ περιεργον δὲ εἶναι ὅτι ὅσοι ἀπεφάσιζον ν' ἀπαλλαγῶσι τῆς ζωῆς συνεκάλουν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς καὶ ἐξέθετον αὐτοῖς τοὺς λόγους δι' οὓς κατήντων εἰς τοιαύτην ἀπόγνωσιν, πολλάκις μάλιστα ὄχι μόνον τοὺς συγγενεῖς ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν λαὸν ἐποίουν κοινωνοὺς καὶ κριτὰς τῆς ἀποφάσεώς των ταύτης. Εἷς τινὰς πόλεις προσέτι αἱ αὐτοκτονίαι ἐξετελοῦντο μετὰ προηγουμένην ἐπὶ τούτῳ ἔγκρισιν τῶν ἀρχῶν.

Ἐπὶ τῶν πρώτων Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων αἱ αὐτοχειρίαι κατήνησαν λίαν συνεχεῖς ἕνεκα τῆς ἀφορήτου τυραννίας τῶν ἀρχόντων. «Ὁ φόβος τοῦ δημίου, λέγει ὁ Τάκιτος, ἐπολλαπλασίασε τοὺς ἔκουσίους θανάτους· ἐκτὸς δὲ τούτου οἱ μὲν καταδικαζόμενοι εἰς θάνατον ἀπεγυμνοῦντο τῆς περιουσίας των καὶ δὲν ἤξιουντο οὐδὲ ταφῆς, οἱ δ' ἐκτελοῦντες ἰδιοχείρως τὴν ἑαυτῶν καταδίηνη καὶ τὴν περιουσίαν των διέθετον κατὰ βούλησιν καὶ ἐκηδεύοντο πρεπόντως, ἀνταμειβόμενοι, φαίνεται, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ αὐτῶν ἀποφάσει.»

Ἦλθε δὲ καιρὸς καθ' ὃν αἱ αὐτοχειρίαι κατήνησαν οὕτως εἰπεῖν ἐπιδημικαί. Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει εἰς τὸ πρῶτον τῆς περὶ ψυχῆς πραγματείας βιβλίου του ὅτι αἱ Μιλήσιοι παρθένοι ἀπεφάσιζάν ποτε ἐξ ἀπροόπτου καὶ ἄνευ γνῶσῆς αἰτίας νὰ θανατωθῶσι, καὶ πλείστοι τούτων ἀπηγχονίσθησαν. Οἱ δὲ Μιλήσιοι βλέποντες ὅτι αἱ αὐτοχειρίαι ἐξηκολούθουν καθ' ἑκάστην συνεχέστεραι καὶ μὴ εὐρόντες ἄλλην θεραπείαν, ἐψήφισαν ὅτι, «ὅσοι παρθένοι εὐρεθῶσιν ἀπηγχονισμέναι νὰ